

[Hans Knudsen.]

Det er, hvad kommissionen i sin indstilling siger herom.

Et andet af de problemer, der også lades uløst i dette forslag, er amtsskatterne. Jeg har ellers haft det indtryk af de taler, som den højtærede finansminister holdt i efteråret, at det var et af de problemer, der skulle løses i første omgang, men det var måske, før man for alvor tog fat på arbejdet og havde opdaget, hvor svært det var indenfor regeringspartierne selv at finde frem til noget, man kunne være enig om at forelægge. I hvert fald er man jo ikke nået videre end til at antyde, at man forbereder en ordning, der flytter amternes udgifter fra ejendomsbesidderne over på samtlige beboere i amtskommunerne.

Lad mig hertil kun sige dette, at fra vor side skal regeringen ikke vente nogen tilslutning til at få den skat nedsat, der i dag hviler på grundværdierne. Regeringen har ikke i sit oplæg her taget stilling til grundskyldsproblemet, som man jo arbejder med i den nedsatte kommission, men hvis der i den højtærede ministers udtalelser ligger en bebudelse af, at skatten på jorden skal nedsættes — og det gør der vel —, så må vi på forhånd afvise det. Man kan ikke stille det op så enkelt, at man blot siger, at amternes udgifter til sygehuse og veje ikke skal lægges på ejendomsbesidderne alene, men på samtlige beboere. Også dette problem må ses i en større sammenhæng, den sammenhæng, som regeringen slet ikke med sit forslag er nået frem til. Det er jo ikke sådan, at de større ejendomsbesiddere bærer den forholdsvis største del af det offentliges udgifter fremfor dem, der ikke ejer fast ejendom. Der kan være ting at rette også ved amtsskatterne, bl. a. ved bygningsskatterne, men det er ikke mindre grundskyld eller grundskatter, vi skal stile efter, og der er slet ikke noget hold i påstanden om, at de større jordbesiddere beskattes hårdere end andre kategorier af skatteydere. Men dette problem skal jeg også om lidt vende tilbage til.

Det er i sin orden, at antallet af skatte love og skattearter kan indskrænkes. Det er naturligt, at ligningslov og udskrivningslov indgår i statsskatteloven sammen med kontrollov og lov om amtsskatteråd. Men det ser påfaldende ud, at den højtærede finansminister bebuder, at den kommunale selskabsskat skal forsvinde, uden at der

gives så meget som en antydning af, hvor kommunerne skal få dækning for det tab, de lider, når de ikke får adgang til at opkræve skat hos aktieselskaber. Efter hvad jeg har fået oplyst, andrager den kommunale selskabsskat i København et beløb, der svarer til 10 pct. af den personlige indkomstskat. Hvis man uden videre inddrager den kommunale selskabsskat, vil altså de personlige skatter i København stige med 10 pct. Eller hvor har man ellers tænkt sig at kommunerne skulle få dækning for tabet af selskabsskatten og for tabet af erhvervs-skatten?

Det virker også påfaldende, at man foreslår, at de nedslagsbestemmelser, der nu gælder for 65-årige, skal være et spørgsmål om skatteberegning og ikke om indkomstansættelse, men hvis ikke en tilsvarende ændring på det område sker i kommuneskatte loven, vil de gamle jo ikke få nedslag i kommuneskatten. Vi er villige til at se nærmere på det forslag, der foreligger til nye nedslagsbestemmelser. Det er rigtigt, at der hviler en for hård progression på indtægterne, når man når det sted, hvor nedslagene bliver gradueret, altså dér, hvor der ikke mere gives maksimumsnedslag, men det må dog ikke være sådan, at man til gengæld får en større beskatning af de gamle, der ikke har nogen mulighed for at opret holde indtægter af betydning ved siden af deres aldersrente.

Efter forslaget vil man også nedsætte fradraget for hustruindtægter i de ægte skaber, hvor der ikke er børn, fra maksimalt 2 000 til 1 200 kr. Reglen er jo i dag den, at hustruindtægter beskattes med halvdelen, dog at der højst kan opnås et fradrag på 2 000 kr. Efter det forslag, der foreligger her, forhøjes fradraget til maksimalt 2 400 kr. for gifte kvinder med børn, medens der for hustruindtægter, hvor der ikke findes børn, kun gives et fradrag på en fjerdedel mod nu halvdelen.

Det er kun rimeligt og retfærdigt, at der gives en større begunstigelse for hustruindtægterne, hvor der er børn, men denne begunstigelse må efter vor opfattelse så gives på en anden måde. Efter vor mening er det et helt forkert princip, at familierpolitikken skal føres ad den vej, man her slår ind på. Familierpolitikken må først og fremmest føres på at begunstige børnene, eventuelt gennem børnetilskudsordningen. Konsekvensen af forslaget i den form, hvori det